

Milan Vincetič

Obujenke

Šal

Na prednjem sedežu
pozabljeno poseda
tvoj rdeči šal
in pripeva
prašne zimzelenke
beza naramnice
steguje vrat
in spušča okno
globoko globoko
nad neko tujo
goloto

Spalnica

V najini novi
višnjevi spalnici
nočujejo le noči
ki sem jim molči
in dobrika
kot ljubimcem
v odročnih motelih
ko zajtrkujejo
s sobaricami
če sem jim skače
vštric nebes

Pogled

Na mizi
za katero pišem
priprto odrinem
brezimne knjige
radijska voščila
ribo ki je šla po zrak
mačka ki me dremlje
ali tvoj pogled
radostno zastrt
v ta čemeče
prisedli večer

Kralj

Na barvni strani
dravskega žurnala
podoba dečka
ki prisojno maha
da se mu spusti
preproga kočijaža
ter prikloni
blagorodje kralja
dolgo potem
ko se z nama
polije kava
in zložijo očala

Oče

Očetov prazni
zimski plašč
drvarsko reže
dimljeno klobaso
vleče dravo
in klinton
ter generalsko
stopi na peron
odpravljat vlake
za nama
in v nebo

Pes

Sneg grmi
z navpičnih streh
z verige
trga se
odsotni pes
in renčeče laja
in je sam
položno sam
kot midva sama
če ne smeva
v beli greh

Oblak

Glej spet oblak
ki se postavlja
in pomerja
tvoj nabriti šal
salonske pete
in glavnik
glej ga ovčico
v tej milini
ko daljna roka
presno podiši
po najini bližini